

Súd: Mestský súd Košice
Spisová značka: K2-1T/88/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7218011733
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Margaréta Jurková Žoldáková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2025:7218011733.2

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Margaréty Jurkovej Žoldákovvej a sudcov Ing. JUDr. Milana Husťáka a JUDr. A. A., na verejnom zasadnutí konanom dňa 23. októbra 2025, v trestnej veci proti obžalovanému B. C., pre zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, 3 písm. a), Tr. zák., formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Mestského súdu Košice zo dňa 25.09.2024 sp. zn. K2-1T/88/2018 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. zamietla odvolanie obžalovaného B. C..

odôvodnenie:

Mestský súd Košice rozsudkom zo dňa 25. septembra 2024 sp. zn. K2-1T/88/2018 uznal obžalovaného B. C., nar. XX.XX.XXXX v D., trvale bytom E. XXX, vinným pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, 3 písm. a), Tr. zák., formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák., ktorého sa dopustil tak, že

v období od 29.5.2014 do 7.7.2014 v Košiciach na rôznych miestach po predchádzajúcej vzájomnej dohode B. C. pod zámienkou vybavenia príspevku dôchodku vylákal od poškodenej F. G., nar. XX.XX.XXXX, podpísanie rôznych listín potrebných na prevod bytu vrátane spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu vedeného katastrálnym odborom Okresného úradu Košice, zapísaného na LV č. XXXXX, ktorého vlastníkom je poškodená F. G., okrem iných aj splnomocnenia zo dňa 7.7.2014 oprávňujúceho B. H. na všetky právne úkony súvisiace s predajom tohto bytu, a zariadenia dispozičného práva vo svoj prospech k bankovému účtu poškodenej F. G. vedenom v peňažnom ústave Tatra banka a. s., tieto následne odovzdal B. H., ktorý tento byt na základe kúpnej zmluvy zo dňa 14.7.2014 predal A. I. za kúpnu cenu vo výške 65.000,- eur, ktorej časť vo výške 30.000,- eur A. I. vyplatil v hotovosti B. H. a časť vo výške 35.000,- eur poukázal na bankový účet poškodenej F. G., z ktorého ich vybral B. C., pričom následne bol toho istého dňa podaný návrh na zápis vlastníckeho práva na A. I. na kataster nehnuteľností, avšak peňažné prostriedky z predaja bytu a ponechali pre vlastnú potrebu, čím týmto svojím konaním spôsobili poškodenej F. G., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom J., B. D. XXX/X, škodu v celkovej výške 78.000,- eur.

Za to mu súd uložil podľa § 221 ods. 1 Tr. zák. s prihliadnutím na ustanovenie § 38 ods. 2 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. zaradil obžalovaného na výkon uloženého trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku po jeho vyhlásení, odôvodnení a po poučení o možnosti podať opravný prostriedok, obžalovaný B. C. podal odvolanie, v ktorom uviedol nasledovné.

Okresný súd uznal obžalovaného B. C. vinným zo spáchania trestného činu podvodu na tom skutkovom základe, že v spolupráci s B. H. predal byt nebohej F. G., A. I. a časť peňazí si obžalovaný ponechal vybratím z účtu, čím mal spôsobiť nebohej F. G. škodu vo výške 78.000,- Eur. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že nebohej F. G. reálne nevznikla žiadna škoda. V tejto súvislosti obžalovaný namietal, že v napadnutom rozsudku absentuje výrok o náhrade (údajnej) škody nebohej F. G..

Na jednej strane okresný súd konštatuje, že obžalovaný mal spôsobiť škodu 78.000,- Eur, na druhej strane sa nijakým spôsobom s nárokom na náhradu škody nevysporiadal. Obžalovanému B. C. a už odsúdenému B. H. neuložil povinnosť nahradiť spôsobenú škodu. Rovnako tak nebohú F. G. neodkázal s jej nárokom na náhradu škody na konanie pred civilným súdom. Podľa názoru obžalovaného len táto skutočnosť, je dôvodom pre zrušenie napadnutého rozsudku a vrátenie veci súdu prvého stupňa. Prokuratúra aj okresný súd pochybili, keď opakovane konštatujú, že obžalovaný B. C. spôsobil poškodenú škodu, pretože jej žiadna škoda nevznikla. Poškodenej peniaze za predaj bytu boli vyplatené, k prevodu vlastníctva bytu nedošlo, a tak vzniklo na jej strane bezdôvodné obohatenie. V dôvodoch napadnutého rozsudku nie je uvedené, na základe akých úvah dospel okresný súd k záveru o údajnej škode spôsobenej poškodenej, a preto je v tejto časti napadnutý rozsudok nepreskúmateľný.

Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uvádza, že vina obžalovaného je preukázaná výpoveďou svedka B. G., syna nebohej F. G. (pričom ide o svedka z počutia). Tento svedok reprodukuje údajne to, čo mu povedala jeho mama, avšak nikdy pri svojej mame nebol, keď bol pri nej obžalovaný. Svedkyňa C. pri svojom výsluchu uviedla, že svedok B. G. svoju mamu nenavštevoval často. Pri hodnotení výpovede svedka B. G. okresný súd absolútne dôveruje tomu, čo nebohá F. G. mala povedať svojmu synovi, a to aj napriek obsahu posudku znalca z odvetvia psychiatrie JUDr. MUDr. Jána Uhrína. Naopak pri hodnotení výpovede obžalovaného, ktorý podrobne popisuje ako bol osobne s nebohou F. G. na notárskom úrade a v banke, súd konštatuje, že konala pod vplyvom jej pokročilej demencie zmiešaného typu a jej stav bol závažne zhoršený. Výsledkom konania nebohej F. G. bol zákonne overený podpis na plnej moci pre obžalovaného B. C., rovnako tak otvorenie účtu v banke a určenie osoby obžalovaného ako disponenta s jej účtom. Nebohej F. G. bola opakovane položená otázka, či rozumie tomu, čo podpisuje a navyše musela prečítať obsah plnej moci. Zdravotný stav nebohej F. G. okresný súd hodnotí selektívne, keď na jednej strane bola podľa súdu schopná synovi opísať jej vôľu s nepredajom bytu a na druhej strane vykonala právne úkony (podpis plnej moci, otvorenie si účtu v banke), na základe ktorých obžalovaný mohol za ňu konať. Tvrdenie svedka B. G., že nebohá F. G. nevedela bez použitia okuliarov čítať, je nepravdivé. Dôkazom toho je videozáznam o výpovedi svedkyne nebohej F. G. pred orgánmi činnými v trestnom konaní a obrazový záznam z banky, na ktorom je zachytená nebohá F. G. bez okuliarov. Obžalovaný B. C. zastáva názor, že zo spáchania skutku ho neusvedčujú svedok B. H. a rovnako tak o jeho vine nenasvedčujú nepodpísané doklady o prevzatí finančnej čiastky. Akú úlohu zohrával B. H. v tejto trestnej veci, nie je bližšie ozrejmene.

Z obsahu napadnutého rozsudku nevyplýva, na základe čoho dospel súd k záveru o nelogickom vyberaní finančných prostriedkov v rôznych pobočkách tej istej banky obžalovaným B. C.. Dôvodom takéhoto konania obžalovaného bolo, že v danom čase nebolo možné naraz vybrať uvedenú sumu v jednej pobočke, a preto ako disponent s účtom na základe rozhodnutia nebohej F. G. vyberal peniaze tak, ako mu to banka umožnila. Takýto postup bol logický a v súlade s v tom čase aktuálnymi internými predpismi banky.

Záver okresného súdu, keď rezultoval na str. 10 napadnutého rozsudku, že pokiaľ neodovzdal peniaze nebohej F. G. B. H., tak je za to zodpovedný obžalovaný B. C., je nepreskúmateľný a nelogický.

Postupom orgánov činných v trestnom konaní bolo porušené právo na obhajobu obžalovaného tým, že v prípravnom konaní nebol riadne oboznámený s výsledkami vyšetrovania. Obžalovanému B. C. nebol riadne a včas doručený termín záverečného preštudovania spisu, čím bolo porušené jeho právo nahliadať do vyšetrovacieho spisu a podávať návrhy na doplnenie dokazovania.

Okresný súd nesprávne postupoval aj v tom, keď nedostatočne odôvodnil neuloženie súhrnného trestu a akými úvahami sa spravoval, keď obžalovanému ukladal samostatný trest. Obžalovaný zdôraznil to, že naposledy mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 78 (sedemdesiatosem) mesiacov, pričom v posudzovanej trestnej veci sa mal stať skutok v roku 2014. Napadnutý rozsudok okresného súdu je nesprávny vo výroku o vine a treste, a to pre nejasnosť a neúplnosť jeho skutkových zistení.

Okresný súd sa rovnako nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie (§ 321 ods. 1 písm. b/ Tr. por.)

Okresný súd dospel k predčasným záverom, v posudzovanej veci nepostupoval správne, pretože v odôvodnení rozsudku sa náležite podľa § 168 ods. 1 Tr. por. nevyrovnal so všetkými okolnosťami rozhodnými pre správne posúdenie predmetnej veci a v uvedených smeroch odôvodnenie napadnutého rozsudku nie je preskúmateľné. Predovšetkým v časti, keď sú konštatuje o skutočnosti predaji bytu, pričom táto nikdy nenastala.

Hodnotenie vykonaných dôkazov v trestnom konaní upravuje ustanovenie § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Podľa tohto ustanovenia orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Zákon pritom neustanovuje žiadne pravidlá pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov.

Voľné hodnotenie dôkazov je výsledkom zložitej duševnej činnosti a vytvára sa logickým úsudkom. Vnútorné presvedčenie musí byť však odôvodnené objektívnymi skutočnosťami a je ich logickým dôsledkom. Možno teda preskúmať či postup pri dosiahnutí alebo jeho vytváraní bol správny a či vnútorné presvedčenie je dôvodné. V tomto prípade sa tak nestalo a vnútorné presvedčenie súdu je výsledkom jeho subjektívneho názoru a je dokonca v rozpore s objektívnym obsahom spisu, a to predovšetkým vykonaným dokazovaním a na hlavnom pojednávaní.

K otázke hodnotenia dôkazov je potrebné zdôrazniť, že podľa ustálenej súdnej praxe výrok o vine sa môže zakladať len na dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok.

Náležité zistenie skutkového stavu vyžaduje, aby každá okolnosť dôležitá pre rozhodnutie bola spoľahlivo preukázaná tak, aby nemohla vzbudzovať akúkoľvek pochybnosť. Za náležité zistenie skutkového stavu veci preto nemožno považovať len zistenie o pravdepodobnosti dokazovanej skutočnosti, keď výsledky dokazovania sice pripúšťajú možnosť záveru, že existuje, avšak na druhej strane nevylučujú možnosť iného alebo celkom opačného záveru. Skutku, ktorý sa obžalovanému kladie za vinu, sa nedopustil, čo potvrdzujú viacerí svedkovia a takisto to nepopiera ani spomínaný znalecký posudok.

Zo spisového materiálu vyplýva záver o tom, že k prevodu bytu nedošlo, napriek tomu súd takýto záver vyvodil a dokonca rozhodol, že obžalovaný B. C. mal údajne spôsobiť alebo jej F. G. škodu, čo je v priamom rozpore s vykonanými dôkazmi.

Na základe vyššie uvedeného preto možno konštatovať, že závery okresného súdu sú viac ako nejasné, nezrozumiteľné a vo svojej podstate spôsobujú nepreskúmateľnosť odôvodnenia napadnutého rozsudku aj s jeho výrokmi. Preto napadnutý rozsudok trpí pochybnosťami o jasnosti a úplnosti jeho skutkových zistení ako aj o tom, že či sa okresný súd vysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie.

V ďalších dôvodoch odvolania obžalovaný zdôraznil, že ústavne konformným výkladom je nutné dospieť k záveru, že s požiadavkami v ňom uvedenými je v rozpore (okrem iných nedostatkov) aj také rozhodnutie súdu, ktoré bez jasného, zrozumiteľného a logického vysvetlenia nedáva jednoznačnú odpoveď na to, ako súd dospel k záverečnému zisteniu a takéto rozhodnutie vo svojich dôsledkoch je v rozpore s článkom 46 ods. 1 Ústavy a článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Porušenie uvedeného práva účastníka na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa účastníkovi konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia právom predvídaným spôsobom) odníme možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadných riadnych opravných prostriedkov a teda sa mu odníme možnosť konať pred súdom. V tejto súvislosti obžalovaný poukázal aj na nález Ústavného súdu SR IV. ÚS 296/09.

Obžalovaný sa domnieva, že je nutné po zrušení napadnutého rozsudku a vrátení veci na Mestský súd Košice (predtým) Okresný súd Košice I, zopakovať a hlavne precizovať otázku údajnej škody, prevodu

bytu. Opakovane vyhodnotiť tvrdenia obžalovaného v súvislosti so zaistenými dôkazmi potvrdzujúcimi konanie samotnej nebohej F. G. na notárskom úrade ako aj v banke a následne takto nanovo vykonané a vyhodnotené dôkazy poukladať znovu do celkového obrazca o skutkovom deji.

Obžalovaný zastáva názor, že vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti je možné dospieť len k záveru, že sa skutku, ktorý sa mu podanou obžalobu dáva za vinu nedopustil, a preto navrhol odvolaciemu súdu aby napadnutý rozsudok zrušil a spod podanej obžaloby ho oslobodil. Pokiaľ by odvolací súd dospel k záveru, že nie dôvod pre zrušenie a zmenenie rozsudku, obžalovaný navrhol, aby napadnutý rozsudok bol zrušený a vec bola vrátená mestskému súdu, aby ju znova prejednal.

Obžalovaný B. C. doručil krajskému súdu ďalšie doplnené dôvody odvolania, z ktorých vyplynulo, že v podstate namieta totožné skutočnosti ako v dôvodoch odvolania podaných prostredníctvom svojho obhajcu. Opakovane zdôrazňuje, že nebohá F. G. chcela predať dom, poznala obsah celého splnomocnenia, ktoré dal vypracovať B. H., obsah splnomocnenia prečítala nahlas a rozumela tomu, čo podpisuje. Obžalovaný namietal, že okresný súd nepredvolal notárku na hlavné pojednávanie a nevypočul ju v procesnom postavení svedka. Podľa názoru obžalovaného si notárka musela celú udalosť zapamätať, pretože sa nestáva často, že k nej príde pani vyššieho veku o barlách a so zlomenou rukou a vie prečítať obsah splnomocnenia bez okuliarov. Ďalším dôležitým a nevypočutým svedkom podľa názoru obžalovaného je riaditeľka Tatrabanky, ktorá by rovnako mohla potvrdiť verziu obžalovaného B. C.. Prokuratúra sa počas prípravného konania zamerala len na jeho trestnú minulosť, pretože celý prípad bol poznamenaný dôkaznou núdzou. Obžalovaný opakovane zdôraznil, že B. G. nepozná, nebol s ním konfrontovaný, rovnako tak aj s nebohou F. G., v čase, keď ešte žila. Z obsahu DVD nosiča po jeho prehratí na hlavnom pojednávaní vyplynulo, že vyšetrovatelka nesprávnym spôsobom kládla vypočúvanej (F. G.) otázky a počas celého výsluchu nebolo spomenuté meno obžalovaného B. C.. Rovnako ostáva v prejednávanom prípade pochybné, odkiaľ vie B. G., že obžalovaný B. C. je Róm. V ďalších dôvodoch odvolania obžalovaný B. C. uvádza rovnaké skutočnosti ako v dôvodoch odvolania podaných prostredníctvom obhajcu, ktoré dopĺňa vlastnými úvahami a opakovane opisuje jednotlivé udalosti tak, ako ich on vnímal v čase, keď nastali. Nakoľko tieto úvahy obžalovaný už prezentoval v rámci svojej obhajoby, na hlavnom pojednávaní a v písomných dôvodoch odvolania, krajský súd ich znovu uvádzať nebude.

V závere obžalovaný poukázal na svoje predošlé odsúdenia z rokov 2008, 2009 a 2010, pričom zdôraznil, že v týchto konaniach bez jeho zavinenia boli spôsobené priedahy, rovnako je možné priedahy konštatovať aj v tomto konaní, avšak bez jeho zavinenia, čo okresný súd pri svojom rozhodnutí v prospech obžalovaného nezohľadnil. Obžalovaný opakovane uviedol, že žiadneho trestného činu sa nedopustil, peniaze si neponechal. K protiprávnemu konaniu sa B. H. priznal, pričom obžalovaný B. C. sa cíti konaním B. H. zneužitý, tým, že z neho B. H. urobil „bieleho koňa.“

Na podklade odvolania obžalovaného krajský súd podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil nasledovné.

V zmysle citovaného zákonného ustanovenia - vyjadrujúceho revízny princíp - odvolací súd preskúmava len tie výroky, proti ktorým podal odvolateľ odvolanie, ako i správnosť postupu konania, predchádzajúceho napadnutému výroku rozsudku, s výnimkou, že odvolací súd musí prihliadnuť aj na chyby, ktoré síce odvolaním neboli vytýkané, ale ktoré sú takej povahy, že by odôvodňovali (po právoplatnosti rozsudku) podanie mimoriadneho opravného prostriedku - dovolania v zmysle ustanovenia § 371 ods. I Tr. por.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstaráť dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por., orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých

okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Odvolačný súd na základe odvolania obžalovaného vykonal všeobecný prieskum rozhodnutia súdu prvého stupňa o vine, ako i prieskum konania, ktoré predchádzalo odvolaním napadnutému výroku rozsudku súdu prvého stupňa, pretože z pohľadu zákona a spravodlivosti žiadny trest nemôže obstať pri nezákonnom rozhodnutí o vine páchatela. Z hľadiska aplikácie hmotného a procesného práva sa krajský súd stotožnil s výrokom o vine v napadnutom rozsudku, ktorý zodpovedá stavu vecí a zákonu.

Po splnení prieskumnej povinnosti krajský súd zistil, že mestský súd v rámci procesného postupu rešpektoval a dodržal všetky základné zásady trestného konania uvedené v ustanovení § 2 Tr. por., najmä však zásady zákonného procesu - § 2 ods. 7, právo na obhajobu - § 2 ods. 9, voľného hodnotenia dôkazov - § 2 ods. 12, rovnosti (kontradiktórnosti) - § 2 ods. 14. Odvolačný súd teda konštatuje, že súd prvého stupňa dospel k vyhlásenému rozsudku po bezchybnom procesnom postupe v súlade so všetkými procesnými ustanoveniami, ktoré tento proces upravujú.

Odvolačný súd zistil, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu (prečinu podvodu podľa § 221 ods.1, ods. 2 Tr. zák. v znení účinnom od 6.8.2024 formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona) je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu vecí. Skutkové zistenia prvostupňového súdu, tak ako sú vyjadrené v napadnutom rozsudku, sú správne a úplné, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonávaného na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom na to odvolačný súd v otázke skutkových zistení odkazuje na podrobne rozvedené dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu aj stotožnil. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové zistenia. Prvostupňový súd sa vysporiadal s dôvodmi, pre ktoré bol rozsudok zo dňa 20.1.2023 zrušený a vrátený, a to otázkou spôsobeného následku trestného činu. Na základe vykonaného dokazovania súd prvého stupňa správne vyhodnotil, že poškodenej F. G. nevznikla konaním obžalovaného škoda a skutok tak napĺňa znaky skutkovej podstaty prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. v znení účinnom od 6.8.2024 formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona.

Vina obžalovanému musí byť dokázaná na základe dôkazov vykonaných v súlade s Trestným poriadkom. Podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam.

Skutočnosť, že odvolateľ sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama osebe viesť odvolačný súd k záveru o neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Súd prvého stupňa podrobne rozviedol dôkazy, ktoré usvedčujú obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku a jeho správne právne závery majú dostatočný skutkový základ v riadne vykonanom dokazovaní na hlavnom pojednávaní.

Odvolačný súd rovnako ako súd prvého stupňa po dôkladnom preštudovaní predloženého spisového materiálu dospel k právnemu záveru, že skutok tak, ako je uvedený vo výrokovej časti napadnutého rozsudku, sa stal a napĺňa všetky znaky skutkovej podstaty prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona v znení účinnom po novele trestného zákona z. č. 40/2024 Z. z. ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v znení uznesenia Ústavného súdu SR uverejneného pod č. 41/2024 Z. z. Všetky vykonané dôkazy a okolnosti z nich vyplývajúce vo svojom súhrne (na ktoré poukázal prvostupňový súd) odôvodňujú záver, že zavinenie obžalovaného na spáchaní skutkov je bez akýchkoľvek dôvodných pochybností preukázané a vyvracajú obranu obžalovaného produkovanú v priebehu celého trestného konania.

Vo vzťahu k uloženému trestu krajský súd uvádza, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu) a je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t. j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatel'a a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, a to prvkom donútenia (represia) a prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste.

Zmysel existencie a prípadnej aplikácie noriem trestného práva je predovšetkým v tom, aby sa trestné činy buď vôbec nepáchali, alebo páchali v čo najmenšej miere. Ochrana spoločnosti pred páchatel'mi trestných činov, vrátane ochrany práv a slobôd jednotlivých občanov robí tak z trestu prostriedok sebaobrany spoločnosti pred trestnými činmi. Trest má však okrem toho pôsobiť výchovne, a to nielen na páchatel'a, ale aj na ostatných členov spoločnosti. Pritom generálna prevencia sa má uskutočňovať prostredníctvom individuálnej prevencie. Ak sa teda páchatel'ovi zabráni v ďalšej trestnej činnosti, dáva sa tým najavo aj ostatným členom spoločnosti, ktoré správanie je nežiaduce, proti čomu je namierený Trestný zákon a takýmto spôsobom možno ovplyvňovať pozitívnu hodnotovú orientáciu občanov spoločnosti. Trest súčasne vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Z hľadiska týchto úvah odvolacieho súdu možno potom dospieť k záveru, že účel trestu v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zák. tvorí jednotu, lebo sa musí vzájomne dopĺňovať.

Krajský súd si osvojil aplikáciu hmotnoprávných noriem, ktoré súd prvého stupňa použil pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu a v podrobnostiach na ne poukazuje.

Z odpisu registra trestov je zrejmé, že obžalovaný bol osemnásťkrát súdne trestaný, z toho pätnásťkrát pre majetkovú trestnú činnosť. Z výrazne veľkého počtu odsúdení krajský súd konštatuje, že odsúdenia nemali na obžalovaného žiaden výchovný vplyv. Obžalovaný svojím konaním dokazuje, že nemá žiadnu úctu k majetku iného človeka. Pri preskúmaní uloženého trestu krajský súd vzal do úvahy aj tú skutočnosť, že poškodenej reálne nenastal úbytok na majetku a nevznikla škoda, skutok bol kvalifikovaný podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona.

Podľa § 42 ods. 1, ods. 2 prvá a druhá veta Trestného zákona ak súd odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, uloží mu súhrnný trest podľa zásad na uloženie úhrnného trestu. Spolu s uložením súhrnného trestu súd zruší výrok o treste uloženom páchatel'ovi skorším rozsudkom, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Súhrnný trest nesmie byť miernejší ako trest uložený skorším rozsudkom.

Správnym je záver súdu prvého stupňa, že skutok nie je možné posúdiť ako súčasť zbiehajúcej sa trestnej činnosti obžalovaného, ale ako recidívu, a teda je odôvodnené uloženie samostatného trestu. Obžalovaný sa skutku, za ktorý bol uznaný za vinného v prejednávanej veci, dopustil po tom, čo bol rozsudkom Okresného súdu Košice okolie sp. zn. 2T 201/2012 zo dňa 24.9.2013 právoplatným dňa 6.8.2014 odsúdený za prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere jeden rok a osem mesiacov s tým, že tento trest bol následne zrušený rozsudkom Okresného súdu Košice I sp. zn. 7T 61/2011 zo dňa 23.6.2020 právoplatným dňa 5.8.2020, ktorým bol obžalovanému uložený trest súhrnný. Z uvedeného je zrejmé, že skutok, ktorý je predmetom prejednávania veci bol spáchaný po tom, ako bol obžalovaný odsúdený za inú trestnú činnosť, a preto je vylúčené uloženie súhrnného trestu.

To boli dôvody, pre ktoré krajský súd zamietol odvolanie obžalovaného B. C..

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.